Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Fjerde Afdeling)

3. juli 2019*

»Personalesag – ansatte ved EIB – tjenestegrenenes organisation – fritagelse for tjeneste – adgang til e-mail og til IT-forbindelser – administrativ procedure – formaliteten – retssikkerhed – ret til kontradiktion – uskyldsformodning – OLAF's endelige rapport – begrundelsespligt – ansvar – økonomisk skade – ikke-økonomisk skade«

I sag T-573/16,

PT, ansat ved Den Europæiske Investeringsbank, ved advokat E. Nordh,

sagsøger,

mod

Den Europæiske Investeringsbank (EIB) først ved G. Nuvoli, E. Raimond, T. Gilliams og G. Faedo, derefter ved G. Faedo og M. Loizou, som befuldmægtigede, bistået af advokaterne M. Johansson og B. Wägenbaur samt barrister J. Currall,

sagsøgt,

angående et søgsmål i henhold til artikel 270 i TEUF og artikel 50a i statutten for Den Europæiske Unions Domstol med påstand om dels annullation af EIB's afgørelser af 13. april, 12. maj, 16. juni og 20. oktober 2015, af 6. juni 2016 og af 7. februar 2017 vedrørende ansøgerens fritagelse for tjeneste, af EIB's afgørelse af 18. juni 2015 om at blokere for sagsøgerens adgang til sin email og EIB's IT-forbindelser og EIB's afgørelser om ikke at sende sagsøgeren hans lønsedler og om at fjerne hans navn fra den organisationsplan, der er offentliggjort på EIB's intranet, dels erstatning for det tab, som sagsøgeren hævder at have lidt,

har

RETTEN (Fjerde Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, H. Kanninen (refererende dommer), og dommerne J. Schwarcz og C. Iliopoulos,

justitssekretær: fuldmægtig P. Cullen,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. januar 2018,

afsagt følgende

* Processprog: svensk.

Dom [1]

[*udelades*]

III. Retlige bemærkninger

[*udelades*]

D. Realiteten

1. Annullationspåstandene

[*udelades*]

a) Første anbringendes første led om en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet

[*udelades*]

2) Grundlaget for første anbringendes første led

233 Det bemærkes, at retssikkerhed, som princippet om forudsigelighed er en integreret del af (jf. i denne retning dom af 11.5.2017, Deza mod ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, præmis 135 og den deri nævnte retspraksis), udgør et generelt princip i EU-retten. Dette princip har til formål at sikre forudsigelighed i de retlige situationer og forhold, der følger af EU-retten (jf. dom af 4.5.2016, Andres m.fl. mod ECB, T-129/14 P, EU:T:2016:267, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis), og kræver, at enhver administrativ retsakt, der har retsvirkninger, skal være klar og utvetydig, for at de berørte personer ikke skal være i tvivl om deres rettigheder og pligter, således at de kan handle derefter (jf. i denne retning dom af 27.1.2016, DF mod Kommissionen, T-782/14 P, EU:T:2016:29, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis). Dette krav gælder i særdeleshed, når den pågældende retsakt kan være bebyrdende for de berørte personer (jf. i denne retning dom af 11.5.2017, Deza mod ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, præmis 135).

234 Dels medfører retssikkerhedsprincippet således, at enhver retsakt, som er bestemt til at afføde retsvirkninger, får sin retskraft fra en EU-retlig bestemmelse, som udtrykkeligt skal angives som hjemmel (jf. i denne retning dom af 11.5.2017, Deza mod ECHA, T-115/15, EU:T:2017:329, præmis 135 og den deri nævnte retspraksis). Dette krav gælder ligeledes for så vidt angår begrundelsespligten (jf. i denne retning dom af 1.10.2009, Kommissionen mod Rådet, C-370/07, EU:C:2009:590, præmis 55).

235 Den manglende henvisning til en konkret bestemmelse udgør ganske vist ikke en væsentlig mangel, såfremt retsgrundlaget for den pågældende retsakt kan fastlægges på grundlag af andre dele af retsakten. En udtrykkelig henvisning er imidlertid ubetinget nødvendig, når de personer, der berøres af retsakten, og Unionens retsinstanser ellers vil svæve i uvished med hensyn til det konkrete retsgrundlag (dom af 14.6.2016, Kommissionen mod McBride m.fl., C-361/14 P, EU:C:2016:434, præmis 48).

236 Dels kræver retssikkerhedsprincippet, at konsekvenserne af den pågældende retsakt er forudsigelige (jf. i denne retning dom af 12.6.2015, Health Food Manufacturers' Association m.fl. mod Kommissionen, T-296/12, EU:T:2015:375, præmis 86).

1 – Der gengives kun de præmisser i nærværende dom, som Retten finder det relevant at offentliggøre.

237 Rækkevidden af begrebet forudsigelighed afhænger imidlertid i vidt omfang af indholdet af den pågældende retsakt, det område, den omfatter, og adressaten. Begrebet udelukker navnlig ikke, at den berørte person finder det nødvendigt at søge faglig bistand med henblik på i et efter sagens omstændigheder rimeligt omfang at kunne vurdere de følger, denne retsakt vil kunne have (dom af 28.6.2005, Dansk Rørindustri m.fl. mod Kommissionen, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P – C-208/02 P og C-213/02 P, EU:C:2005:408, præmis 219).

238 I lighed med det af sagsøgeren anførte skal det i den foreliggende sag bemærkes, at begrebet fritagelse for tjeneste ikke har udtrykkelig hjemmel hverken i personalevedtægten 2009 eller i nogen anden EU-retlig tekst. Det fremgår ikke af sagsakterne, at iværksættelsen af foranstaltninger såsom sagsøgerens fritagelse for tjeneste er almindelig praksis eller endda kendt inden for EIB i særdeleshed og inden for EU-institutionerne i almindelighed. Under møderne den 13. marts og den 15. juni 2015 blev der i øvrigt udtrykkeligt henvist til den »særlige« karakter af sagsøgerens fritagelse for tjeneste.

239 Hverken afgørelsen af 13. april 2015 eller afgørelsen af 12. maj 2015 angiver imidlertid det retsgrundlag, som EIB støttede sagsøgerens fritagelse for tjeneste på. Disse afgørelser, som er særdeles kortfattede, henviser ikke til nogen retsforskrift og indeholder heller ikke elementer, som ville gøre det muligt for sagsøgeren at identificere et sådant retsgrundlag. I afgørelsen af 13. april 2015 nøjes EIB med at henvise til sagsøgerens »situation på arbejdspladsen«, generalinspektoratets undersøgelse samt tjenestens og sagsøgerens interesse og angiver uden yderligere præciseringer, at sagsøgeren »midlertidigt fritages fra sine arbejdsmæssige forpligtelser«, og at hans vedtægtsmæssige rettigheder forbliver uændrede. Afgørelsen af 12. maj 2015 er endnu mere kortfattet, idet den blot henviser til fortsættelsen af undersøgelsen, sagsøgerens og de foresattes velbefindende og en eventuel omplacering af sagsøgeren.

240 På trods af den manglende angivelse af retsgrundlaget for sagsøgerens fritagelse for tjeneste i afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015 undlod EIB igennem flere måneder at besvare sagsøgerens anmodninger om uddybende oplysninger herom og nøjedes med at lade direktøren for direktoratet velfærd og administrative tjenester informere ham om, at hans fritagelse for tjeneste ikke udgjorde en suspension i henviser til artikel 39 i personalevedtægten 2009. Det er således ubestridt, at EIB bl.a. undlod at besvare en e-mail af 13. marts 2015, hvorved sagsøgeren udtrykkeligt bad Banken om »at angive retsgrundlaget for afgørelsen« om fritagelse for tjeneste, som EIB havde til sinde at træffe (jf. præmis 224 ovenfor). Først den 16. juni 2015, dvs. efter udløbet af gyldighedsperioden for afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015 og på sagsøgerens advokaters udtrykkelige anmodning, angiver EIB, at sagsøgerens fritagelse for tjeneste er støttet på den vidde skønsbeføjelse, som administrationen råder over i forbindelse med organiseringen af tjenestegrenene, og den omsorgspligt, som påhviler Banken.

241 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren på trods af sin uddannelse som jurist og selv ved at søge faglig bistand ikke før den 16. juni 2015 afklare den tvivl, som han nærede med hensyn til det retsgrundlag, som afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015 støttedes på. Det må derfor fastslås, at EIB har efterladt sagsøgeren i en langvarig usikker situation med hensyn til rækkevidden af disse afgørelser. Følgelig var det ikke muligt for sagsøgeren utvetydigt et kende sine rettigheder og pligter, således at han kunne handle derefter.

242 Som sagsøgeren i det væsentlige har bemærket, gælder denne konklusion så meget desto mere, som den fortolkning, EIB har villet givet begrebet fritagelse (for tjeneste) og udtrykket »befriet« (for sine arbejdsopgaver) i afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015, afviger væsentligt fra deres sædvanlige betydning. Begrebet fritagelse henviser i sin sædvanlige betydning til en tilladelse til ikke at udføre det, som er foreskrevet. Med hensyn til udrykket »befriet« henviser det i sin sædvanlige betydning til en frigørelse fra den omstændighed ikke længere at være forpligtet til at udføre det, som er foreskrevet. I den foreliggende sag har EIB benyttet begrebet fritagelse og udtrykket »befriet« for at beskrive et forbud mod at udføre det, som er foreskrevet. EIB har således under retsmødet udtrykkeligt vedgået, at sagsøgeren »ikke [kunne] arbejde« på grund af fritagelsen fra tjeneste. Korrespondancen mellem sagsøgeren og EIB vidner om denne tvetydighed. Sagsøgerens svar på en arbejdsrelateret email den

15. april 2015 indbragte ham således en »irettesættelse« fra direktøren for direktoratet »finansielle risici« i generaldirektoratet for risikoforvaltning. Imidlertid meddelte sidstnævnte ikke sagsøgeren, at det var ham forbudt at arbejde, men alene, at han »ikke officielt var i tjeneste«, og at det ikke forventedes af ham, at han arbejdede eller besvarede sine emails.

243 Heraf følger, at afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015 er behæftet med en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet og manglende begrundelse, da det anvendte retsgrundlag ikke var præciseret.

244 Derimod identificerer afgørelserne af 16. juni og 20. oktober 2015 klart og præcist det retsgrundlag, som de støttes på, eller indeholder i det mindste oplysninger, som gør det muligt for sagsøgeren at identificere det entydigt.

245 Afgørelsen af 16. juni 2015 angiver således følgende:

»Endvidere hvad angår Deres anmodning om afklaring af retsgrundlaget for fritagelsen fremsat af deres advokater ved skrivelse af 3. juni 2015 har EIB som enhver anden EU-institution vide skønsbeføjelser med hensyn til tilrettelæggelsen af tjenesten og personalet. Disse [beføjelser] omfatter beføjelsen til at vedtage en fritagelse for tjeneste, navnlig når administrationen er konfronteret med episoder, som er uforenelige med en ordentlig og rolig afvikling af tjenesten. EIB skal skride ind med den nødvendige fasthed og så hurtigt og hensynsfuldt, som forholdene kræver, konstatere, hvad der er sket, for på denne baggrund at afgøre, hvilke konsekvenser der vil være passende.

Under de foreliggende omstændigheder har [EIB] derfor dels truffet de midlertidige administrative hasteforanstaltninger, som Banken har skønnet nødvendige for at genetablere rolige arbejdsforhold i overensstemmelse med kravene om god forvaltningsskik og om omsorgspligt. Disse foranstaltninger er blevet truffet med den omhu, der kræves af [EIB], når Banken behandler en persons situation.

Dels har [EIB] forsøgt hurtigt at fastslå de relevante faktiske omstændigheder vedrørende de signalerede situationer eller anklager med henblik på at træffe supplerende foranstaltninger. I betragtning af karakteren af hændelserne i denne sag har [EIB] udvist særlig omhu.

[…]

Nærværende stadfæstelse af Deres fritagelse er primært begrundet i:

a) stor interesse i tjenesten, som kræver, at [EIB] træffer formelle beskyttelsesforanstaltninger for at behandle den situation på Deres arbejdssted, hvor forholdet mellem Dem og Deres foresatte var blevet så utåleligt, at en normal drift af tjenesten ikke længere var mulig; en genetablering af afdelingens drift kunne ikke længere gennemføres uden, at De blev adskilt fra Deres direkte foresatte

b) forpligtelse til at tage hensyn til Deres foresatte, som følte sig truet ved Deres adfærd, og som ikke længere kunne udføre deres arbejdsopgaver, når De var til stede i [EIB]

c) forpligtelse til at tage hensyn til Deres interesser, idet administrationen har en forpligtelse til ikke at udsætte Dem for personer, som De har fremsat påstande om.«

246 Afgørelsen af 20. oktober 2015 »stadfæster« sagsøgerens fritagelse for tjeneste, angiver, at spørgsmålet om det anvendte retsgrundlag tidligere er blevet afgjort, og indeholder følgende præciseringer:

»Fritagelsen for tjeneste er omfattet af de beføjelser, som er tillagt [EIB's] administration, og navnlig de prærogga tiver og beføjelser, som er tillagt præsident for [EIB], til at administrere [EIB's] personale i sin officielle egenskab af ansættelsesmyndighed i medfør af [protokol nr. 5 vedrørende vedtægterne for EIB] og EIB's forretningsorden (artikel 23, stk. 3).«

247 Den omstændighed, at afgørelserne af 16. juni og 20. oktober 2015 udtrykkeligt identificerer eller gør det let for sagsøgeren at identificere det anvendte retsgrundlag, er imidlertid ikke alene tilstrækkelig til at fastslå, at de er i overensstemmelse med retssikkerhedsprincippets krav. Ifølge retspraksis nævnt i præmis 233, 234 og 236 ovenfor skulle sagsøgeren tillige være i stand til med en tilstrækkelig grad af nøjagtighed at vurdere rækkevidden af disse afgørelser, herunder den tidsmæssige, og således bestemme, hvor længe han ville være fritaget for tjeneste. Dette krav var så meget desto vigtigere, som en forlænget fritagelse for tjeneste som den, sagsøgeren har været genstand for, ikke blot svarer til en afgørelse om suspension fra arbejdsopgaverne i henhold til artikel 39 i personalevedtægten fra 2009, for så vidt som den fratager ham muligheden for at udføre sine opgaver (jf. i denne retning analogt dom af 16.12.2015, DE mod EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, præmis 39 og 40), men kan tillige have betydelige negative konsekvenser for den pågældendes beskæftigelse samt administrative og finansielle situation.

248 For det første kan en forlænget fritagelse for tjeneste som den, sagsøgeren har været genstand for, påvirke hans vedtægtsmæssige rettigheder negativt. I det omfang det forbydes ham at arbejde, kan en ansat ved EIB, der som sagsøgeren er fritaget for tjeneste i en længere periode, ikke hensigtsmæssigt bedømmes i henhold til artikel 22 i personalevedtægten 2009 og følgelig heller ikke forfremmes efter fortjeneste i henhold til vedtægtens artikel 23.

249 For det andet kan en forlænget fritagelse for tjeneste som den, sagsøgeren har været genstand for, påvirke hans økonomiske rettigheder negativt. Dette ville være tilfældet, såfremt den berørtes løn blev opretholdt under hele fritagelsen for tjeneste som i den foreliggende sag. Det bemærkes, at vederlaget for en ansat ved EIB såsom sagsøgeren kan omfatte ikke alene en løn, men bl.a. også de årlige præmier i bilag II til personalevedtægten 2009. I det omfang en forlænget fritagelse for tjeneste som den, sagsøgeren har været genstand for, hindrer, at hans arbejdsindsat bedømmes i en længere periode (jf. præmis 245 ovenfor), berøves han i realiteten muligheden for at få tildelt sådanne præmier. Da han i en sådan situation heller ikke kan forfremmes (jf. præmis 248), berøves han tillige enhver mulighed for den lønstigning, som følger med enhver forfremmelse i henhold til artikel 23 i personalevedtægten 2009.

250 Da en ansat ved EIB, der som sagsøgeren er genstand for en længere fritagelse for tjeneste, ikke er blevet tildelt nogen arbejdsopgave, kan vedkommende uanset, at lønnen opretholdes, gøre gældende, at der er sket indgreb i hans ideelle interesser (jf. i denne retning dom af 16.12.2015, DE mod EMA, F-135/14, EU:F:2015:152, præmis 42) og en tilsidesættelse af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling, hvorefter en EU-tjenestemands eller -ansats arbejdsopgaver ikke må ligge klart under de opgaver, der svarer til tjenestemandens lønklasse og stilling, når henses til beskaffenheden, betydningen og omfanget af disse opgaver (dom af 23.3.1988, Hecq mod Kommissionen, 19/87, EU:C:1988:165, præmis 7, og af 28.5.1998, W mod Kommissionen, T-78/96 og T-170/96, EU:T:1998:112, præmis 104). I modsætning det, som EIB har gjort gældende, er rækkevidden af dette princip på ingen måde begrænset til afgørelser om omplacering (jf. i denne retning dom af 8.5.2008, Kerstens mod Kommissionen, F-119/06, EU:F:2008:54, præmis 45).

251 Til forskel ikke alene fra afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015, hvis gyldighed var udtrykkeligt begrænset til én måned, men tillige fra en afgørelse om suspension i henhold til artikel 39 i personalevedtægten 2009, hvis maksimale gyldighed er tre måneder, medmindre der er rejst straffesag, indeholder afgørelserne af 16. juni og 20. oktober 2015 ingen numerisk fastsat tidsbegrænsning. Disse afgørelser nævner ganske vist, at fritagelsen for tjeneste er midlertidig, og præciserer, at dens ophør afhænger af fremtidig begivenhed. Det skal imidlertid konstateres, at datoen for en sådan begivenhed ikke kunne bestemmes med en tilstrækkelig grad af nøjagtighed på tidspunktet for vedtagelsen af de nævnte afgørelser.

252 Afgørelsen af 16. juni 2015 begrænser sig til at gøre ophøret af sagsøgerens fritagelse for tjeneste afhængig af resultatet af OLAF's »formelle undersøgelse«. Begrebet formel undersøgelse forekommer ikke hverken i forordning nr. 883/2013 eller i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF)

nr. 1073/1999 af 25. maj 1999 om undersøgelser, der foretages af OLAF (EFT 1999, L 136, s. 1), som den ophæver. Det fremgår derimod af referatet af mødet den 15. juni 2015, at dette begreb ikke – som sagsøgerens skrifter antyder – henviser til den »administrative undersøgelse«, som er defineret i artikel 2, stk. 4, i forordning nr. 883/2013, men generelt til proceduren ved OLAF, som afsluttes med udarbejdelsen af en undersøgelsesrapport. Under dette møde meddelte direktøren for EIB's direktorat for velfærd og administrative tjenester sagsøgeren, at det overvejedes at forlænge hans fritagelse for tjeneste, indtil OLAF's rapport foreligger.

253 Afgørelsen af 20. oktober 2015 begrænser sig ligeledes til at gøre ophøret af sagsøgerens fritagelse for tjeneste afhængig af afslutning af OLAF's »arbejde«. Begrebet arbejde benyttes dog ikke på denne måde hverken i forordning nr. 883/2013 eller i forordning nr. 1073/1999, som den ophæver. Henset til betragtningerne i præmis 252 ovenfor kunne sagsøgeren forstå, at begrebet arbejde på samme vis som begrebet formel undersøgelse i generelle vendinger henviste til proceduren ved OLAF, som afsluttes med udarbejdelsen af en undersøgelsesrapport.

254 Det bør konstateres, at forordning nr. 883/2013 ikke undergiver udarbejdelsen af en undersøgelsesrapport fra OLAF nogen fast tidsmæssig begrænsning. Denne forordning begrænser sig til uden yderligere præciseringer at angive, at OLAF udarbejder en undersøgelsesrapport, når det »[har afsluttet]« den administrative undersøgelse, eller »efter« den administrative undersøgelse som defineret i forordningens artikel 2, stk. 4, og varigheden heraf er heller ikke undergivet en fast tidsbegrænsning. Det bestemmes i forordningens artikel 7, stk. 8, at hvis en undersøgelse ikke kan afsluttes inden 12 måneder, efter at den er indledt, aflægger generaldirektøren for OLAF ved udløbet af denne 12-månedersperiode og hver sjette måned derefter en rapport til Overvågningsudvalget, hvori årsagerne hertil og de planlagte afhjælpende foranstaltninger med henblik på at fremskynde undersøgelsen angives.

255 Udtalelserne fra direktøren for EIB's direktorat for velfærd og administrative tjenester under mødet den 15. juni 2015, som havde til formål at høre sagsøgeren inden vedtagelsen af afgørelse af 16. juni 2015, bekræfter, hvor svært det er præcist eller sikkert at forudsige, hvornår et ophør knyttet til afslutningen af proceduren ved OLAF vil indtræde. Under dette møde meddelte direktøren for EIB's direktorat for velfærd og administrative tjenester sagsøgeren, at det overvejedes at forlænge hans fritagelse for tjeneste, indtil OLAF's rapport foreligger, og at »man håbede, at det blev inden sommerferien, men [at] man ikke kunne give ham nogen garanti herfor, da [EI]B ikke havde kontrol over proceduren ved OLAF«.

256 Under disse omstændigheder kunne sagsøgeren ikke med en tilstrækkelig grad af sikkerhed bestemme den tidsmæssige rækkevidde af afgørelserne af 16. juni og 20. oktober 2015. Det var derfor ikke muligt for sagsøgeren utvetydigt at kende sine rettigheder og pligter, således at han kunne handle derefter.

257 Heraf følger, at afgørelserne af 16. juni og 20. oktober 2015 i lighed med afgørelserne af 13. april og 12. maj 2015 er behæftet med en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet.

258 EIB's argument, hvorefter kun en fritagelse for tjeneste kunne bringe konflikten mellem sagsøgeren og dennes foresatte til ophør, da det ikke var muligt hverken at omplacere ham til en anden tjeneste eller at udstationere ham i en anden organisation, kan ikke påvirke denne konklusion. Den vide skønsbeføjelse, som EIB hævder at nyde, i forbindelse med organiseringen af sine tjenestegrene ud fra de opgaver, der er blevet overdraget den, og i forbindelse med placeringen af det personale, den råder over, med henblik på udførelsen af disse opgaver, er ikke ubegrænset. Denne beføjelse skal derimod udøves i tjenestens interesse og under overholdelse af princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling (jf. dom af 19.6.2015, Z mod Domstolen, T-88/13 P, EU:T:2015:393, præmis 105 og den deri nævnte retspraksis), og af omsorgspligten, EU-rettens almindelige principper og den berørtes grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 13.12.2017, HQ mod CPVO, T-592/16, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:897, præmis 26 og 27, af 2.5.2007, Giraudy mod Kommissionen, F-23/05, EU:F:2007:75, præmis 141, og af 9.10.2007, Bellantone mod Revisionsretten, F-85/06, EU:F:2007:171,

præmis 61). Den nævnte beføjelse gav derfor ikke administrationen mulighed for at se bort fra retssikkerhedsprincippets krav eller princippet om overensstemmelse mellem lønklasse og stilling for at fjerne sagsøgeren fra hans arbejde i en længere periode, hvis varighed ikke kunne bestemmes præcist, og med de betydelige negative konsekvenser, som er beskrevet i præmis 247-250 ovenfor.

259 Hvis EIB var af den opfattelse, at sagsøgerens adfærd udgjorde en alvorlig grund, som kunne føre til hans afskedigelse med øjeblikkelig virkning, tilkom det Banken at iværksætte en disciplinærsag og at suspendere ham i henhold til artikel 39 i personalevedtægten 2009. Hvis EIB derimod var af den opfattelse, som Banken gjorde gældende under retsmødet, at sagsøgerens adfærd ikke var omfattet af denne bestemmelses anvendelsesområde, men at det ikke var muligt at fortsætte samarbejdet med ham, tilkom det Banken under overholdelse af de anvendelige bestemmelser at opsige kontrakten i henhold til artikel 16 i personalevedtægten 2009.

260 Første anbringendes første led tages derfor til følge, og afgørelserne af 13. april, 12. maj, 16. juni og 20. oktober 2015 annulleres.

[*udelades*]

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer

RETTEN (Fjerde Afdeling):

1) Den Europæiske Investeringsbanks (EIB) afgørelser af 13. april, 12. maj, 16. juni og 20. oktober 2015 samt af 6. juni 2016 og 7. februar 2017 om PT's fritagelse for tjeneste og EIB's afgørelse af 18. juni 2015 om at blokere for PT's adgang til sin email og EIB's IT-forbindelser annulleres.

2) EIB betaler PT et beløb på 25 000 EUR i erstatning for den lidte ikke-økonomiske skade med tillæg af morarenter fra datoen for afsigelsen af denne dom, beregnet på grundlag af den af Den Europæiske Centralbank fastsatte sats for de vigtigste refinansieringstransaktioner, forhøjet med 3,5%.

3) I øvrigt frifindes EIB.

4) EIB betaler sagsomkostningerne.

Kanninen Schwarcz Iliopoulos

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 3. juli 2019.

Underskrifter